

Posudek vedoucího bakalářské práce

Bruna P., Denní modlitba v postmoderní době na příkladu Komunity Blahoslavenství.

Autor se již během svého studia zajímal o malé křesťanské komunity a mapoval si jejich spiritualitu a praxi, zejména liturgii. Liturgie jednotlivých komunit zpravidla vychází z bohoslužebných pořádků církví kterých jsou součástí, nebo ze kterých vzešly a zároveň bývají různým způsobem modifikovány. Nejčastěji slavenou liturgií komunit je denní modlitba církve. Zatímco v pravoslaví či anglikánství je tato liturgie běžně slavena v církevních obcích v katolictví a církvích vzešlých z reformace tomu tak není. Denní modlitba je slavena pouze v komunitách či individuálně. Pro komunity je to výzvou k propagaci mezi širší veřejností. Např. komunitám v Taizé či na Ioně se to daří.

Fenomén hledání nových liturgických forem se Petr Bruna pokusil ukázat na Komunitě Blahoslavenství vzešlé z římskokatolické církve. Liturgická praxe této komunity je pestrá, zajímavá a přitom není příliš odborněji reflektovaná.

Práce má logickou strukturu. Nejprve charakterizuje mantinely ve kterých se práce pohybuje: postmodernu a nové náboženské proudy, život v komunitě, vývoj denní modlitby a současný stav v římskokatolické církvi. Pak se věnuje nově vznikajícím komunitám a zejména vybrané Komunitě Blahoslavenství. Těžiště práce je v představení a reflexi denní modlitby této komunity, zvláště hórám, které jsou ovlivněny židovstvím a pravoslavím.

Práce obsahuje několik nepřesností:

1. Na str. 9 se počátek římskokatolického ekumenismu klade až do 60. let 20. stol. To úplně neodpovídá realitě – jak oficiální stanoviska církve (viz Vaňáč M., Ekumenické hnutí a římskokatolická církev, Getsemany 117, květen 2001) tak neformální sblížení křesťanů různých církví nastávalo dříve (např. v nacistických či komunistických koncentračních táborech).
2. Na str. 13 jsou uvedeny biblické doklady pro život prvních křesťanů v komunitě. Domnívám se, že chybí ty nejzřetelnější: pozdravy v Pavlových listech, kde zmiňuje jednotlivé domy, kde se křesťané scházeli.
3. Str. 15 začíná slovy: „Společná modlitba, společná bohoslužba...“ Autor by měl vysvětlit, jaký vidí mezi oběma pojmy rozdíl.
4. Str. 18 – Ve větě „Denní modlitba přestala být modlitbou obce...“ by se slušelo doplnit „na Západě“, neboť na Východě tomu tak nebylo a není.
5. Na str. 19 je popsána úprava oficia: „... počet žalmů byl vždy snížen na tři...“ což neplatí vždy, v modlitbě před spaním je počet žalmů 1-2.
6. Na str. 20 slovní spojení „večerní nešpory“ postrádá smysl; autor by měl vysvětlit co myslí větou „... čtení ze Starého a Nového zákona, případně z životů svatých a vůbec církevních spisovatelů...“
7. Na str. 21 v první větě by bylo dobré doplnit „nebo“ - invitorium je zařazeno pouze jednou za den, buď před modlitbou se čteními, nebo před ranními chválami.
8. Na str. 44 je uveden popis „nešpor vzkříšení“. Jejich součástí je žalm 103. Je to skutečně 103? V orthodoxních nešporách se užívá žalm 104. Zřejmě se jedná o číslování podle Septuaginty/Vulgaty, ačkoli je dnes běžnější žalmy číslovat podle Hebrejské bible. (Např. na následující straně je uveden žalm 141 podle hebrejského číslování). V celé práci by měl být použit jeden systém číslování.

Autor požadavky kladené na bakalářskou práci splnil, s ohledem na drobné nepřesnosti doporučuji práci ohodnotit stupněm B (velmi dobře).

V rámci rozhovoru nad prací bych rád položil dvě otázky:

1. Které dny v týdnu mají v římskokatolické denní modlitbě speciálně vybrané žalmy? (jak je uvedeno na str. 19?)
2. Když se v komunitě Blahoslavenství slaví ve čtvrtek večer připomínka Getseman a v pátek večer připomínka šabatu tak tyto liturgie nahrazují nešpory, nebo se nešpory slaví ještě zvlášť?